

[Frank Jensen]

blindt godkende alle forslag, der kommer ind? Sådan har det lydt indtil nu. Ministeren vil simpelt hen bare være et ekspeditionskontor for alle de forslag, som kommer fra institutionerne. Eller hvad er det for nogle kvalitative vurderinger, som ministeren vil lægge ind? Det er jo dér, vi bliver bange for, at det er den politiske vurdering af de forslag, som kommer fra institutionerne, som bliver det afgørende.

Det er sjovt nok at sammenligne den diskussion, der var tidligere om ministerens redegørelse om de videregående uddannelser, med den debat, vi har nu.

Tidligere på dagen talte ministeren om nødvendigheden af at styrke ledelsen og fastholde institutionernes ledelse som den, der traf afgørelserne, og nu taler ministeren om flowerpower, hvor institutter skal kunne løsrive sig fra konsistorium og vi skal have forskellige institutter på én institution, som kører én linie, og andre, som kører en anden linie, så man muligvis mister den overordnede helhed og pædagogikken på institutionen.

Altså, hr. minister, der er ikke rigtig sammenhæng i at tale om styrkelse af ledelsesniveau, samtidig med at man laver flowerpower.

Glistrup (FP):

Ministeren gjorde brug af den oratormodel at stille et par spørgsmål og så selv besvare dem; Fremskridtspartiet synes, at spørgsmålene var gode og svarene dårlige.

Det første spørgsmål, ministeren stillede, var i relation til den manglende tidsbegrænsning i lovforslaget. Hvad sker der i grunden ved, at man f.eks. i Odense gør det på én måde og i Roskilde på en anden måde og i Ålborg på en tredje måde, og at det så skal køre tidsbegrænset? Det kan da ikke være så særlig galt, var så ministerens svar.

Jo, det er forfærdeligt, fordi Danmark har så små intellektuelle ressourcer, Danmark har så små finansielle ressourcer, at det absolut er nødvendigt, at de kommer ind i en meget streng spændetroje regeret ensidigt oppefra, hvor man for den sags skyld ned i alle detaljer, hvis der blev brug for det, kan styre fra Frederiksholms Kanal, hvad der sker både i Odense, Ålborg og Roskilde. Ellers vil det flagre ud, flowerpower, som man kaldte det fra de socialdemokratiske taleres side, hvis man gør det på den måde, at man bare lader det hele flippe ud, så man gør tingene vidt forskelligt.

Det er ikke nogen god undervisningsminister, vi har, der bare vil lade det hele sejle sin egen sø, og det bliver jo nok til, at Danmark kommer endnu længere ad helvede til eller ad bankerotafrunden til, hvis vi virkelig gør det.

Det andet spørgsmål, ministeren stillede, var et virkelig svært spørgsmål: Hvad var den største fejl ved styrelsesloven fra 1970? For der var mange fejl. Dér mente ministeren, at den største fejl var, at man bureaukratiserede for meget. Jeg skal gerne erkende, at man bureaukratiserede for meget ved 1970-loven, men det, som ministeren nu gør, det er jo, at han bureaukratiserer på ny ved at sige: Nu skal vi både høre, hvad institutionen mener, og vi skal høre, hvad undervisningsministeren mener, i stedet for simpelt hen at have den enkle afgørelse: Undervisningsministeren bestemmer, punktum! Og så selvfølgelig under ansvar over for Folketinget. Det er et bureaukratforøgende mellemed at lade institutionen have lov til at udtale sig og føre alle de diskussioner, den vil have om det.

Men den største fejl ved styrelsesloven var, at man lod sig blæse omkring af dem, der er medionopolister her i landet; at de onde kræfter fra 1968-oprøret fik lov til at være eneherkende og har haft lov til at være eneherkende i medierne nu igennem 20 år, så at sige. Og så havde vi en VKR-regering uden nogen som helst ryggrad, som ikke ville eller turde eller kunne gå imod, hvad medierne sagde.

Det er det, man også kan frygte ved det lovforslag, som vi behandler her. Vi får præcis det samme. Der er nogle forløbne evighedsstuderter, der ikke har noget som helst at gøre med deres fag, men kun med deres politiseren, og de får flertal i medierne og dermed hos undervisningsministeren.

Derfor er det et dårligt lovforslag, vi behandler.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg finder anledning til at gøre opmærksom på, at forretningsordenen sætter grænser for, hvilke kraftudtryk der må bruges i folketingssalen.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Det skal blive kort.